

บทที่ ๖

เสียงกริ่งดังระรัวไม่ยอมหยุด ปลุกสว่างบางในชุดนอนสีขาวลาย ลูกไม้หุ่หุ่ที่นอนอยู่บนเตียงให้สะดุ้ง หน้ากากปิดตาเลิกขึ้นไปบน หน้าผาก สีหน้าหงุดหงิด ก่อนควานมือไปหานาฬิกาปลุกบนโต๊ะเล็ก สี่กู่หลายข้างเตียง กดปุ่มปิดแล้วหลับต่อ

กริ่งๆ...แต่เสียงกริ่งนาฬิกาายังดังไม่หยุด ไอรินนอนหลับตา ฟังเสียงนำรำคาญนั้นต่ออีกครู่ พยายามนึกว่าหล่อนนำใบเสร็จนาฬิกา ปลุกแสนแพงเรื่องนี้ไปเก็บไว้ที่ไหน วันนี้ละ หล่อนจะไปต่อว่า พนักงานขายช่างพูดที่บอกว่านาฬิกาเรื่องนี้เป็นรุ่นเดียวกับที่เหล่า ดาราฮอลลีวูดใช้ หมิงสาวนอนประดิษฐ์คำพูดต่อว่าก่อนจะขอเงินคืน ค่าที่มันห่วยสิ้นดี กดปุ่มปิดก็แล้วแต่เสียงยังคงดังไม่หยุด จนในที่สุด สติก็กลับมาและรู้ว่านั่นคือเสียงโทรศัพท์

น้ำเสียงที่กรอกลงไปจึงขุ่นจัด หล่อนเคยสั่งผู้ช่วยทุกคนว่าห้าม โทรมาก่อนสิบโมงเช้าถ้าเรื่องไม่ร้ายแรงชนิดตึกสำนักงานที่ไอริณ เข้าถล่มแล้วละก็

"ฮัลโหล ขอให้เป็นข่าวดีนะ ถ้าไม่ใช่ก็วางหูไปซะ สายๆ โทร

มาใหม่" หล่อนตั้งท่าจะวางโทรศัพท์คืนเป็น พลันได้ยินเสียงคล้ายคนกรีดร้องอยู่ที่ปลายสาย

"ฉันจะฆ่าตัวตาย ฮือๆ พี่คิมเขาทิ้งฉันไปแล้ว ทำมี้ทำไมฟ้าส่งฉันมาเกิด ดันส่งนังนิชามาเกิดด้วย..."

หลังจากอึ้งสักพักเพื่อตั้งสติ ไอริณก็กรอกเสียงลงไปก่อนที่หูจะแตกเพราะเสียงกรีดนั้น โดยที่เปลือกตายังคงปิดอยู่

"ถ้าแกจะฆ่าตัวตายก็ฆ่าไป ไว้ฉันตื่นเมื่อไหร่จะไปเก็บศพให้อายกล้างเสียอะไรเขียนเอาไว้ละ ฉันจะนอน"

"ไอริณ เพื่อนไม่รักดี ฉันจะฆ่าตัวตาย ฉันก็ยังเปิดทางให้แกได้ทำความดี แต่แล้วแกกลับ...ฮือๆ" ที่นี้เสียงคร่ำครวญดังมาแทนเสียงกรีดแก้วหูแตก

ไอริณถอนหายใจยาว ปรี๊ดตามองนาฬิกาที่อยู่ข้างเตียง... ลิบโม่งเช้า

"เอาล่ะๆ แกตั้งสติก่อนแล้วค่อยๆ เล่ามา เพราะว่าฉันได้ยินคำฆ่าตัวตายทุกครั้งที่มีปัญหา ฉันเพิ่งจะนอนได้ไม่กี่ชั่วโมงเอง" หล่อนส่งเสียงสูงลงไปโทรศัพท์อย่างหงุดหงิด "แกเล่นมาวี๊ดนูมใส่ฉันแต่เช้า ถ้าเรื่องไม่คอขาดบาดตายจริง ฉันนี่จะไปปาดคอแกเอง"

"มันคอขาดบาดตายจริงๆ พี่คิมไม่กลับบ้าน เขาไปอยู่กับนังนิชา" เสียงนางครวญโหยหวนมาตามสายอย่างน่าสงสาร

"แกรู้ได้ไงว่าเขาไปอยู่กับนิชา" ไอริณซักอย่างเบื่อหน่ายเรื่องคิม-นิชาและเรื่องนิชา-คิม ตั้งแต่วันที่เลอลักษณ์รู้จักกับชายหนุ่มนามคิมทันต์ หล่อนก็ฟังเรื่องนี้มากกว่าร้อยครั้งแล้ว ให้ตายเถอะ

"ฉันมีลางสังหรณ์" เสียงตอบอ่อยๆ ของคนปลายสาย

"ลางสังหรณ์" คราวนี้ละถึงคราวที่หล่อนจะวินแตกบ้างแล้ว "โธ่ๆๆๆ แค่ลางสังหรณ์ แกถึงขนาดปลุกฉันขึ้นมารับฟังเชียวรี่นี้ฉันไม่น่าหลวมตัวไปรู้จักกับแกเลย" หล่อนรู้สึกเค็รากับการตัดสินใจ

ผิดพลาดในการเลือกเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

"ริธ แกมมาหาฉันหน่อยเถอะนะ ตอนนี้นั่นกำลังแย่มากๆ มีแกคนเดียวที่เข้าใจฉัน" น้ำเสียงออดอ้อน

ไอริธถอนหายใจยาวอีกครั้ง "ครึ่งหน้าฉันจะเปลี่ยนเบอร์และ ไม่บอกแก เอาละ ตอนนี้อยู่ไหน" ไหนๆ หล่อนก็คงไม่สามารถนอนต่อได้แล้ว ไอริธจึงคิดว่าควรจะไปส่งเคราะห์แม่เพื่อนสาวไว้สติสักหน่อย

"ฉันอยู่ที่คอนโดฯ แกมาเร็วๆ นะ อ้อ ถ้าทำได้แกช่วยซื้อกาแฟที่สตาร์บัคส์ข้างล่างขึ้นมาให้ด้วยนะ ฉันขอเป็นมอคคาคาร้อนๆ ใส่วิปครีมเยอะๆ" น้ำเสียงคนที่กำลังจะฆ่าตัวตายดีขึ้นมาทันทีอย่างน่าใจหาย ไอริธกัดฟันกรอด...ให้มันได้อย่างนี้สิ

หญิงสาวสะบัดแขนสะบัดขาเบาๆ เพื่อขับไล่ความง่วง ซิตอัพอีกสิบทีเพื่อหน้าท้องหล่อนจะได้แบนราบเหมือนแผ่นหิน แล้วจึงค่อยๆ ลุกขึ้นตรงไปเข้าห้องน้ำ คิวาแปร่งสีไฟฟ้ามาแปร่งอย่างละเอียดลออ เฟ่งตามองที่ใบหน้าบนกระจกเงา จากนั้นหญิงสาวก็เดินมาเปิดตู้เย็นเล็กในห้องนอนเพื่อนำน้ำนมสดออกมาล้างหน้า ไซ้แล้วจากการคันคิ้วและวิจ้ย ล้างหน้าทุกเช้าด้วยนมสดจะทำให้หน้าผ่อง ไม่มีฝ้าทำให้กวนใจ สูตรนี้แม่แต่เคลีโอพัตรายังใช้ แล้วทำไมไอริธจะไม่ล่ะ จากนั้นหล่อนจึงเริ่มอาบน้ำแต่งตัว

ใช้เวลาไม่นานมาก...แค่หนึ่งชั่วโมงเพื่ออาบน้ำ และอีกหนึ่งชั่วโมงเพื่อเซตผมกับแต่งหน้าให้บางใสแลดูเป็นธรรมชาติ ไอริธก็พร้อมออกจากบ้านในชุดหรูเลิศ ผมม้วนลอนสวยทั้งตัวอย่างงดงาม ไอริธบิดมัสการ่ากันน้ำอีกครั้งอย่างให้แน่ใจว่ามันดูอ่อนหวานร้อยแปดสิบองศาอย่างที่โฆษณาบอกไว้

หญิงสาวคัดเลือกรองเท้าและกระเป๋าอย่างให้แน่ใจว่ามันจะเข้ากันได้ดีกับชุดหล่อน จิบหม่ำบั้นที่แม่บ้านนำมาวางรอไว้...อึ้ย ก่อน

ที่จะขับรถสี่ขามุกคันโก้ออกจากบ้านมุ่งตรงไปที่คอนโดมิเนียมที่
เลอลักษณะ เพื่อเฝ้าสาวของหล่อนอาศัยอยู่

รถแล่นเข้ามาจอดในลานจอดรถของคอนโดมิเนียมหรูเลิศ
แห่งนั้น ไอรินยิ้มทักทายยามเฝ้าประตู เขามักมีที่จอดรถดีๆ รอหล่อน
เสมอ ถ้าไม่เพราะมีที่จอดรถหน้าประตูไว้ให้ก็อย่าหวังเลยว่าไอริน
จะหันไปมอง เมื่อรถจอดสนิท หญิงสาวก็รีบสาวเท้าลงจากรถเข้าไป
ในร้านกาแฟชื่อดังที่เพื่อนหล่อนกำลังต้องการดื่มแก้อาการอกหัก

พนักงานชายในร้านสองคนรีบออเดอร์กาแฟ รอไม่นานมอคค่า
แก้วซักรักก็มาวางตรงหน้าหล่อนสองแก้วโต หญิงสาวควักหาบัตรสมาชิก
ร้านกาแฟอย่างร่วนวาก่อนจะเจอในซอกหนึ่งของกระเป๋าเงิน ทุกวันนี้
ชีวิตหล่อนสับสนด้วยบัตรสมาชิกมากมาย บัตรสะสมแต้ม บัตร
ส่วนลด แต่ถ้าหากไม่มีพวกมัน ก็จะทำให้ดูขาดอะไรไปบางอย่าง
หล่อนนึกค่าแก่ๆ...ใช่แล้ว ขาดความเป็นนักชื้อผู้ชาญฉลาดยังไงละ
การที่คุณเป็นสมาชิกร้านต่างๆ จะทำให้คุณเป็นใครบางคนเป็นพิเศษ
ขึ้นมาเชียวละ

ดวงตาวาวแวววาวใหญ่กว่าดมองรอบร้านกาแฟอีกครั้ง พลัน
เหลือบเห็นชายหนุ่มในชุดสูทเท่คนหนึ่งนั่งอยู่มุมร้าน ตาเขาจับจ้องอยู่
ที่คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่ตั้งตรงหน้าอย่างสนใจ เสื้อผ้าหน้าผม...ฟ่าน!
ไอรินกรีดในใจ เขาดูหล่อตีชะมัด หัวใจไอรินเต้นระทึก ผู้หญิงเปรี้ยว
เก๋อย่างหล่อนมักแพ่คนในชุดสูทอาร์มานี่ การได้เห็นผู้ชายเท่ๆ เป็น
อะไรที่ช่วยให้กระชุ่มกระชวยได้ มันก็คงเหมือนกับที่ผู้ชายชอบมอง
ผู้หญิงออกตุ้มกระมัง

ทำอย่างไรดีเขาถึงจะเงยหน้าขึ้นมาสบตาทหวนกลมโตของหล่อน
ได้ หญิงสาวแน่ใจว่าเขาจะต้องอัปค้ำที่มีผู้หญิงสวยเรดิยิ้มให้เขา
ไอรินชอบมองเวลาผู้ชายเท่ๆ ตาค้างเมื่อหล่อนไปรยเสนห์ให้เล็กๆ
น้อยๆ มันเป็นการเสพติดอย่างหนึ่ง หญิงสาวพยายามก้าวเดิน

นวนายน์ไปยังทางออกประตู ทุกย่างก้าวหล่อนจะเดินบิดเหมือนกำลังเดินบนด้ายเส้นเดียว เท้าไขว้กันไปมาคล้ายเลขแปด ว่ากันว่ามันเป็นท่าที่เซ็กซี่ที่สุด ในใจภาวนาขอให้เขาเงยหน้าขึ้นมาสบตาด้วย พระเจ้า! หน้าตาอย่างเขากับหล่อนถ้าหากมีทายาท...ลูกน้อยของเราสองคนคงจะน่ารักมาก ขอเพียงแค่เขาเงยหน้าขึ้นสบตาหล่อนเท่านั้น ตายล่ะอีกไม่กี่ก้าวไอริณก็จะถึงประตูแล้ว ทำอย่างไรดี

พลั๊ก!

"โฮ้ย!"

สาวสวยมัวแต่จ้องชายหนุ่มในชุดสูทที่หล่อนคิดว่าเขาอาจจะเป็นเนื้อคู่ที่ตามหามาตลอดยี่สิบแปดปีกว่าๆ ก็เป็นได้ จนไม่ได้สังเกตว่ามีคนเดินทะเล่อทะล่าเข้ามาชนหล่อน

กาแพร์อ่อนๆ สองแก้วทรดเลื้อยเซ็ดแขนยาวสีขาวยไหลลงมาจนถึงกางเกงผ้าวูลีสีดำ ไอริณยกมือขึ้นปิดปากอย่างตกใจ (แน่นอนมันเป็นท่าที่หล่อนฝึกทำหน้ากระจกมาแล้วหลายสิบรอบ ท่านี้หนึ่งสื่อบอกว่าจะทำให้คุณดูเป็นผู้หญิงที่บอบบางและอ่อนไหว) หญิงสาวค่อยๆ ซ้อนสายตาขึ้นสบตาผู้ชายหน้าเข้มคมสัน จมูกโด่งตรงแนวผิวเข้ม ตาคมวาวโรจน์อย่างคนโกรธจัด

นอกจากเสียงอุทานด้วยความร้อนของเขาเมื่อครู่แล้ว ชายหนุ่มคู่กรณีก็ไม่แม้แต่พูดอะไรออกมาสักคำ (อาจจะกำลังร้อนเพราะถูกลวกก็เป็นได้) นอกจากสายตาที่ส่งประกายโหดร้ายมาให้

อ้อย...

หญิงสาวคอย่น เสบ่นพึมพำเรื่องที่ต้องเสียดกาแพร์ไปถึงสองแก้วร้อนก็ร้อน รีบก็รีบ ฯลฯ ให้หล่อนดูเป็นผู้เสียหาย

"รู้ตัวว่าเจ้ากำลังถือแก้วกาแพร์ร้อนขนาดจะปลุกคนตายฟื้นได้ทำไมเจ้ถึงไม่ระวัง" เขากัดฟันพูด สะกดกลิ่นอารมณ์เป็นที่สุด

เอ๊ะตานี้ อุบัติเหตุมันรู้ล่วงหน้าเสียที่ไหนกันล่ะ แถมยังอุกอาจ

เรียกหล่อนจ้จๆ เจ๊ๆ อี๊ก

หญิงสาวซักโมโห "ก็แล้วทำไมคุณถึงเดินไม่ดูคนถือกาแฟบ้างล่ะ" หล่อนส่งสายตาวาวๆ ใส่พร้อมเถียงฉอดๆ เวลาเป็นเรื่องกับใคร ถ้าเราเสียงดังกว่า ฟ้องเก่งกว่า รับรองชนะทุกราย ไอริณมองไปยังทิศที่ว่ามีเนื้อคู่หล่อนนั่งอยู่ ให้ตายเถอะ! เขาไม่อยู่แล้ว! นี่เพราะหล่อนมัวแต่รุ่มนวยกับนายยักษ์หน้าดำคนนี้แท้ๆ

พนักงานหลังเคาน์เตอร์รีบออกมาดูก่อนจะเกิดไฟพิฆาต "เอ่อ... พี่ไปล้างก่อนดีไหมครับ" น้ำเสียงพนักงานประนีประนอม

"ช่วยชะมัด มาเจอผู้หญิงชุ่มซำม" เขาส่ายหน้า โบกมือใส่หล่อนก่อนจะหันหลังกลับไปเพื่อเดินไปห้องน้ำที่อยู่ด้านนอก

ไอริณรีบสาวเท้าออกจากร้าน หน้าแดงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคงดูไม่เหมาะถ้าไอริณจะทำไม่รู้ไม่ชี้เข้าไปสั่งกาแฟใหม่ หล่อนสอดสายสายตามองหาถังขยะ อ้อ มันตั้งอยู่หน้าห้องน้ำ หญิงสาวจึงเดินจ้ำตรงไป เสียงสั่นสูงกระทบพื้นดังตึกๆ ตามองร่างสูงที่โคลงคิระชะพร้อมสบถอย่างหยาบคายซึ่งเดินนำอยู่ด้านหน้า เอาล่ะ แม้หล่อนจะรู้สึกผิดบ้างที่เห็นเสื้อผ้าเขาเปรอะเลอะไปด้วยกาแฟ และทำทางเขาจะถูกลวกจนพอง แต่หล่อนก็ไม่พอใจนักที่อีกฝ่ายหาว่าหล่อนชุ่มซำม นี่หล่อนยังได้ยินเขาพูดคำว่าผู้หญิงประสาทเสีย ผู้หญิงชุ่มซำมอยู่เลย

"คุณหมายความถึงใคร" ถามอย่างอดไม่ได้ คนอย่างไอริณ... คอลัมน์นิสต์ชื่อดังผู้ชี้แนะทางให้ผู้หญิงก่อนประเทศใช้ชีวิตอย่างมีไลฟ์สไตล์ชิบๆ ต้องมาถูกเหยียดหยามว่าชุ่มซำม ประสาทเสีย มันเกินไปแล้ว ชื่อเสียงที่ไอริณเพียรสะสมมา...

"จะใครล่ะ ก็คุณนะสิ" ถ้าคำพูดแรกคือหมัดแย็บ ครั้งนี้ก็คือหมัดอัปเปอร์คัตเสยปลายคางเร็วสวยของไอริณจนหนีอกคาเวท เขาหันมามองคนถามอย่างเหลืออด ก่อนจะเดินไปทางอื่นอย่างสะกดใจ

นี่หล่อนยังตามต่อแยเขไปอีก

"นอกจากคุณจะซุ่มซำมทำกาแพทกรดมที่จต้องเข้าประชุมในอีกไม่กี่นาที่ข้างหน้านี้ คุณยังไม่คิดจะพูดแม้แต่คำขอโทษ" เขาริ้วคำพูดอีกชุด แววดาตุแคลน

"เออละ ถ้าคุณต้องการคำขอโทษ ฉันก็จะขอโทษ" ไอริณคิดว่า การยอมขอโทษเล็กๆ น้อยๆ อาจทำให้เขาเปลี่ยนความคิดแยกๆ ที่หาว่าหล่อนไม่มีมารยาท อีกทั้งเขาน่าจะละเอียดใจบ้างที่บังอาจว่าหล่อน...ผู้นำด้านไลฟ์สไตล์ ซึ่งหากเขามองดีๆ จะค้นหาไอริณตามหนังสือพิมพ์หน้าสังคม ไอริณเช็ดคางรอการสำนึกผิดจากเขา

"แน่นอนว่าคุณผิดแน่ๆ และถ้าผมเข้าประชุมไม่ทันจนต้องพลาดงานนี้ มันก็เพราะคุณ" เขาตอกหน้าหล่อนอีกครั้งอย่างเหลืออดด้วยคำพูดห้วนจัด

ช่างไม่มีความเป็นสุภาพบุรุษเอาซะเลย ไอริณลั่นหัวกับความเป็นสุภาพบุรุษของผู้ชายคนนี้ อืม...วันหลังหล่อนจะลองเขียนคอลัมน์เรื่องลึบวิธีที่จะทำให้ผู้ชายกลายเป็นสุภาพบุรุษดู

เขาเดินหลีกหล่อนเพื่อจะนำร่างที่โซกไปด้วยกาแพมอคค่าสองแก้วเข้าห้องน้ำไป ร่างบางจึงรีบชวยเท้าบนสันสูงสามนิ้วตามทัน เขาตรงหน้าประตูทางเข้าห้องน้ำชาย เหล่าผู้ชายที่กำลังจะเข้าห้องน้ำหันมองหล่อนเป็นตาเดียว

"เออละ เพื่อเป็นการแก้ตัวที่ฉันอาจทำให้คุณพลาดงาน ห้องเพื่อนฉันอยู่ข้างบนนี้ และเขาคงมีเสื้อเชิ้ตให้คุณเปลี่ยนเพื่อที่คุณจะได้ไปประชุมก่อนดีมัย" อย่างน้อยเขาคควรจะสำนึกในความเป็นคนมีน้ำใจของหล่อน และละเอียดใจที่ได้ต่อว่าหญิงสาวผู้ซึ่งเปี่ยมด้วยน้ำใจอันหาได้ยากในสังคมยุคดิจิทัลนี้ เวลาไอริณอยากจะเป็นคนดีหล่อนก็จะเป็นดั่งนางฟ้าหรือแม่ทูนหัว แถมด้วยสมองอันชาญฉลาดและการมีปฏิภาณไหวพริบ หล่อนสามารถแก้ทุกปัญหาให้ลุล่วงได้...

เอ่อ...คิดว่างั้นนะ

ชายหนุ่มมองหญิงสาวที่อยู่ตรงหน้าอย่างไม่รู้จะพูดอะไรดี เจ้าหล่อนผู้แต่งกายหรูหราดูไม่ธรรมดาเย็นส่งเสียงตรงประตูทางเข้าห้องน้ำชายโดยไม่รู้ว่าตัวเองได้ล่วงเข้าเขตห้องน้ำผู้ชายไปแล้ว หล่อนดูออกจะกึ่งๆ บอกไม่ถูก ทว่า...อีกไม่กี่นาทีเขาต้องเข้าไปเสนอแบบกับลูกค้าคนสำคัญ เขาควรจะทำอย่างไรดี...

ยังไม่ทันได้คิดอะไร หญิงสาวก็เจ้ากี้เจ้าการดึงแขนเธอออกมาจากช่องทางเดินหน้าห้องน้ำ จูงไปขึ้นลิฟต์ราวผู้ปกครองจูงเด็กโง่งเสียงหล่อนพูดอะไรบางอย่างดังแว่วๆ ร่างสูงเมื่อได้สติก็พยายามขัดขึ้น แต่กลับโดนจุดกระชากลากถูทั้งที่คนออกแรงก็ตัวบางนิดเดียว

"อืม ฉันอาจจะไม่มีเสื้อสีขาวให้คุณ เพราะพี่คิมไม่ชอบเชิ้ตสีขาว แต่สีอื่นน่าจะไม่มีปัญหา คุณควรจะผูกเนกไทซะหน่อยนะ มันทำให้ดูเป็นมืออาชีพมากขึ้น" หล่อนพยักหน้าหงึกๆ กับตัวเอง ตามองสำรวจเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า "กลิ่นคุณน่ายินดีจัง เอ...ถ้ามีใครผลิตน้ำหอมกลิ่นมอคค่า...มันอาจจะดังก็ได้นะนี่" หล่อนพูด พูด และพูดจนคนทั้งลิฟต์หันมามองชายหนุ่มพร้อมอมยิ้ม

เสียงตึงที่เป็นเหมือนเสียงสวรรค์สำหรับเขาดังขึ้น ไฟลิฟต์สว่างที่เลขสิบสองเอ หรือจะว่าตามจริงแล้วมันก็คือชั้นสิบสามนั่นแหละ เพียงแต่เปลี่ยนเลขเสียใหม่เพื่อคนขวัญอ่อนจะได้ไม่รู้สึกลัวนัก หญิงสาวคว้าแขนเขา จูงราวแล้วเขาจะหลงในทางเดินแคบๆ นี่ จนกระทั่งมาหยุดอยู่หน้าห้องสุดทางเดิน ไอรินเอื้อมมือไปกดกริ่งหน้าประตู

ประตูเปิดผางออกมาทันที ใบหน้าบวมเป่งในชุดนอนบางเบาที่มีเข็มขัดลั่นสะเทือนลดไขมันซึ่งกำลังทำงานจนคนคาดลั่นไปทั้งร่างยืนจังก้าหน้าประตู คนที่ถูกจูงผิงจะเล็กน้อยอย่างตกใจ

"ริน..." หญิงสาวที่เปิดประตูอ้าปากค้าง เบิ่งตามองเขา "ที่ฉันบอกว่ายากได้กาแฟมอคค่าฉันไม่ได้หมายถึงผู้ชายที่ชุปมอคค่า"

แกลงไม่คิดจะให้ฉันดูมอคค่าจากเขาหรอกนะ"

คราวนี้คนถูกจูงยิ่งผวาหนัก เขาก็้มลงมองมอคค่าซึ่งเลอะตามตัว "เปล่าๆ แยกยาตกใจ ฉันไปซื้อมอคค่าแก้ซำร์กมาให้แก่แล้ว ซึ่งหลักฐานก็อยู่นี่..." หล่อนพยักหน้ามาทางเขา "ทีนี้เขาเดินเดินมาชนฉันแล้วอ่างั้นอ่างั้นนี่ ฉันเลยต้องพาขึ้นมาข้างบนเพื่อให้เขาเปลี่ยนเสื้อผ้า" หล่อนพูดเข้าข้างตัวเองอย่างไม่ละอายใจ ชายหนุ่มคิดปลงๆ ตามมองหญิงสาวสองคนสลัไปมา

โอริณดึงแขนเขาให้เข้ามาข้างในก่อนชี้ห้องน้ำให้ดู "คุณรีบเข้าไปล้างตัวก่อน เดี๋ยวฉันจัดเสื้อผ้าให้" แล้วคนแจ็กก็เจ้าการก็รื้อนหลังเพื่อนที่ยังมองเขาตาค้างผลุบเข้าไปในห้องอีกห้องที่เดาได้ว่าน่าจะเป็นห้องนอน

อนาวินล้างหน้าล้างตา ล้างแขนขาอย่างปลงๆ ความช่วยเหลือจะมาเยือนก็ได้ทุกขณะจริงๆ เมื่อเข้าเขาลืมเอาแฟ้มนำเสนองานมากะว่าจะหากาแฟกินก่อนระหว่างรอคนที่บ้านเอาแฟ้มที่ลืมไว้มาให้ อย่างน้อยกาแฟก็ช่วยให้เขาสงบใจได้มากขึ้น แต่ไม่คิดเลยว่าจะต้องมาเจอเหตุการณ์รื้อนวายนี้

ล้างตัวอย่างลวกๆ เสริจ ร่างสูงหนาก็เอื้อมมือคว้าชุดคลุมอาบน้ำสีขาวสะอาดที่พับวางอยู่บนชั้นโครเมียมติดกับผนังหินอ่อนนั้น มาสวมทับร่างกาย ก่อนจะพยายามล้างคราบกาแฟที่หกเลอะเสื้อผ้า รอยเลอะยังหราเด่นชัด อีกครั้งที่เขาต้องปลง นี่เป็นเสื้อและกางเกงตัวโปรดของเขา ชายหนุ่มตัดสินใจโยนมันใส่ถังขยะที่อยู่ในห้องน้ำก่อน จะเดินออกมายื่นแว้งคว้างอยู่กลางห้อง ได้ยินเสียงถกกันแว่วๆ จากห้องด้านใน

"สินี่เหมาะกว่า แก่เชื่อฉันสิ เวลาพีคิมใส่ นะ เขาดูหล่อมากเลย" มีเสียงแหลมแว่วมา

"ไม่ได้ๆ เขาเป็นเชลล์นะ คนเป็นเชลล์มันต้องดูน่าเชื่อถือสินี่

แหละเหมาะ"

"ก็ตามใจ ฉันบอกแก แกก็ไม่เชื่อ ทั้งที่ฉันมีแฟนมาแล้วทุกคน มีประสบการณ์มากกว่าแกที่มีมาแค่สาม" เสียงนั้นตอกย้ำถึงความเสียหาย

"ฉันว่าเอาออกไปให้เขาเลือกดีกว่าว่าสีไหนที่เขาชอบ แล้วมาดูกันว่าใครชนะ" เสียงเล็กๆ กล่าวอย่างตัดสินใจ

ชายหนุ่มถอนหายใจที่ตกลงกันได้เสียที เหลือบตามองนาฬิกาข้อมือ เหลือเวลาอีกสิบนาทีเท่านั้น

ประตูเปิดผางออกมา สองสาวต่างถือเสื้อผ้ามารคนละชุด หน้าตาเคร่งเครียด แต่แววตาเป็นประกาย

"คุณเลือกได้เลยว่าจะใส่ชุดไหน" ผู้หญิงที่จูงมือเขามายืนเสื้อสีชมพูหวานพร้อมกางเกงสีดำผ้ามันมาตรงหน้า ส่วนผู้หญิงที่ยังตัวสั้นด้วยเข็มขัดลดไขมันยืนเสื้อเซ็กซี่ลายพริ้วมาอย่างไม่ยอมน้อยหน้า

"นี่เป็นคอลเลกชันล่าสุดของฌองปอล เมืองไทยยังไม่สั่งมาเลยด้วยซ้ำ" หน้าบวมๆ นั้นมีแววภาคภูมิใจ หล่อนบินไปเลือกเองกับมือ

"สีนี้เรียบที่สุดเ็นตุ้แล้ว เหมาะสมสำหรับอาชีพเชลล์" น้ำเสียงหวานของหญิงสาวเจ้าของกาแฟสองแก้วเอ่ยเอื้อนอย่างผู้ชนะเมื่อเห็นเขาชะงักกับเสื้อพื้นดำพิมพ์ลายเรขาคณิตจวดเฉวียนนำเวียนหัวไอริชมีเซนส์เรื่องเทรนด์แฟชั่นสตรีอย่างยิ่งยวด และยังรู้ด้วยว่าผู้ชายจะดูดีในชุดแบบไหน เสียดยว่าพีคิมเป็นนักดนตรี ดังนั้นเสื้อผ้าของเขาจึงไม่ใช่แนวนักธุรกิจสักเท่าไร ครั้นจะให้สูทเขาไปเลย ไอริชก็ออกจะนึกเสียดายแทนชายหนุ่มเจ้าของเสื้อผ้า

อนาวินถอนหายใจอย่างหนักหน่วง ไม่ใช่เขาชอบสีชมพู แต่ในชีวิตอนาวินไม่เคยใส่เสื้อลายพริ้วขนาดที่เขาเห็นยังตกใจ แล้วคนที่เขาต้องไปเจอจะมียิ่งซอกกว่ารี เจ้าเสื้อที่ว่าเป็นเสื้อเข้ารูปพื้นดำลายขาว